

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 7. marts 2011 i sag nr. BS 9C-6027/2009:

Dansk Fængselsforbund, Hovedkontoret
som mandatar for A

mod
Direktoratet for Kriminalforsorgen
Strandgade 100
1401 København K

Sagens baggrund og parternes påstande.

Denne sag, der er anlagt den 5. oktober 2009, vedrører spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgte, Direktoratet for Kriminalforsorgen, herefter Kriminalforsorgen, ifalder tortansvar efter erstatningsansvarslovens § 26 som følge af ledelsen på fng1 håndtering af chikane fra den ansatte B overfor den ansatte sagsøgeren, A

Sagsøgeren, A, har nedlagt påstand om, at Direktoratet for Kriminalforsorgen skal betale 250.000 kr. med tillæg af procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen.

A blev pr. 1. august 1999 ansat som fængselsfunktionær på prøve indtil videre med tjeneste ved fng2 jf. bilag A. Hun forflyttedes pr. 1. juli 2000 til en stilling i fng1 jf. bilag B.

Det faktiske forløb

Der er mellem parterne enighed om, at A og B ved årsskiftet 2001/2002 indledte en affære, der varede frem til medio 2003. Affæren var hemmelig, da B var i fast forhold. Der er ikke enighed om, hvem der tog initiativ til at bringe forholdet til ophør.

Den 25. juni 2002 sendte B følgende e-mail til A

dengang , jf. bilag 4:

"...

Hej dejlige dig!!!

Jeg har lige konfronteret med hele historien, han blev noget lang i masken, men nægter fuldstændigt at skulle have sagt det. Jeg ringede og dobbelttjekkede med , og han var helt sikker på, hvad der var blevet sagt, så det bliver jo sjovt at se, hvad der nu sker. Jeg gjorde det klart for dem, at vi snakkede meget sammen, og at vi fortsat vil gøre det, da vi er skide gode venner.

Samtidigt gjorde jeg det også klart, at hvis nogle spredte ondsindede rygter omkring dig og mig, så ville jeg give dem verdens største røvfuld efter arbejdstid uanset hvem helvede det var, det tror jeg, at de forstod.

Jeg sagde samtidigt, at jeg ikke har noget imod sladder, det gør jeg selv, men så snart at det bliver ondsindet så står jeg fuldstændigt af, jeg gider ikke det pis.

Jeg håber at du har det okay? Det her var vel hvad vi kunne forvente, men det må vi tage med. Du skal vide, at jeg savner dig rigtigt meget, jeg syntes også at det er skide tomt uden dig. Jeg håber at vi snart kan mødes til lidt kaffe, og en rigtigt god lang sludder.

Vi ses Skat !!

Din B XXX

..."

A søgte og fik ved brev af 9. september 2003 bevilget midlertidig tjeneste på fng3 i perioden 15. september – 30. november 2003, jf. bilag C. Ansættelsen blev ved brev af 25. september 2003 trukket tilbage, jf. bilag D. Der er enighed om, at ledelsen ikke på dette tidspunkt var bekendt med forholdet.

A blev i forbindelse med afslaget på udstationering sygemeldt, hvilket hun var frem til den 17. november 2003, hvorefter hun genoptog arbejdet i fng1

Der er enighed om, at der var flere sammenstød mellem A og B A mener, at hun den 16. januar 2004 fik en dødstrusel af ham.

A mener endvidere, at hun i september 2004 kunne konstatere, at hun blev udsat for chikanøs adfærd på computeren, idet hun gentagne gange oplevede, at hun ikke kunne logge ind med sit "password". Der er enighed om, at adgangen til "log in" låses ved mere end 3 forkerte forsøg på indtastninger af password. Parterne er uenige om, hvorvidt det på daværende tidspunkt var teknisk muligt for Kriminalforsorgen at identificere den maskine hvorfra eller personen, der foretog de forkerte indtastninger af

password.

I oktober 2004 blev overvagtimester C forfremmet. Parterne er uenige om, hvorvidt B blev opfordret til at søge den ledige stilling og senere anmodet om at trække sin ansøgning tilbage. Han blev ikke udnævnt i stillingen, men der er uenighed om, hvorvidt han de facto beklædte stillingen. Direktoratet for Kriminalforsorgen har bekræftet, at B afløste i stillingen.

Den 1. november 2004 rettede A første gang henvendelse til ledelsen ved personale/sikkerhedskonsulent C. De havde en samtale, men der er uenighed om, hvad der blev sagt.

A mener, at hun og B i uge 8 2005 havde endnu et sammenstød.

Fra april 2005 – august 2005 var A sygemeldt grundet en knæoperation. Parterne er enige om, at B under A sygefravær fungerede i stillingen som overvagtimester efter C. Parterne er uenige om, hvorvidt funktionen var permanent eller ad hoc.

Vagtkontrollen, hvor overvagtimesteren arbejdede, er placeret 20 meter fra portvagtten, hvor A blev placeret efter sit sygefravær.

Efter en arbejdsperiode på 3 uger sygemeldtes A på ny, da hun skulle gennemgå en ny operation i knæet.

A mener, at der i forbindelse med julefrokosten 2005 dels var en episode mellem hende og B og dels en samtale mellem hende og D hvor han gav udtryk for stillingtagen til sagen, det sidste bestrides af Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Ved brev af 18. januar 2005 meddeltes A tjenestefrihed uden løn i 6 måneder fra den 1. februar 2006 at regne, jf. bilag E.

A begyndte den 1. februar 2006 at arbejde som post, men måtte opgive, da hun er overfølsom overfor trykssvæerte.

C bekræftede ved e-mail af 22. februar 2006 til A, at hun kunne vende tilbage som tjenestegørende fængselsfunktionær før tid, hvis hun ønskede at afbryde sin orlov, jf. bilag G.

Den 22. maj 2006 blev der afholdt omsorgssamtale mellem A

og afdelingsleder L, jf. bilag H. Samtalen tog udgangspunkt i A sygefravær, der udgjorde 155 dage indenfor en periode på 12 måneder. A oplyste, at hun havde truffet aftale med C og tjenestelisten om, at hun så vidt muligt forrettede tjeneste på afd. 1-2 i stedet for afd. 3-4 for at undgå trapperne og dermed også undgå belastning af knæet. B blev ikke nævnt i referatet.

A blev gravid i august 2006 og sygemeldte sig efter barsel, hvorefter hun tog orlov. Hun kom aldrig tilbage til fng1

Ultimo 2006 blev en advokatundersøgelse iværksat. Det fremgik af kommissoriet, at både menige og ansatte i ledelsen sagde op. Man skulle forsøge at finde ud af, om der var nogle personer, mod hvem der kunne rettes disciplinære sanktioner. Da A ikke blev kontaktet desangående, rettede hun den 27. marts 2008, efter at Kammeradvokaten havde afgivet sin rapport, selv henvendelse til Kammeradvokaten, med henblik på at give sit bidrag til undersøgelsen.

A afgav forklaring til Kammeradvokaten den 16. april 2008, som hun ikke modtog tilbagemelding på.

Den 29. marts 2009 kontaktede A William Rentzmann, fordi hun ikke havde hørt noget til undersøgelsen. Følgende fremgår af William Rentzmanns svar ved brev af 17. april 2009, bilag 5:

”...

Kammeradvokaten har overfor direktoratet den 22. maj 2008 meddelt, at man ikke fandt, at der var grundlag for at foretage yderligere i anledning af den afdækkende samtale, som du var til den 16. april 2008.

Kammeradvokaten oplyste, at der var tale om en affære mellem dig og B i perioden 2001-2004 og jeres indbyrdes forhold efter dette tidspunkt. Du oplyste i forbindelse med samtalen, at B i perioden november 2003 til januar 2004 har truet dig og blandt andet sagt: ”hvis du så meget som pipper et ord til nogen, så rydder jeg dig af vejen”.

Du oplyste yderligere i forbindelse med samtalen, at du mistænkte B for at have forsøgt at gætte sig frem til din kode på IT-systemet i efteråret 2004 for at få adgang til din mailboks, hvori der lå en række mails med kærlighedserklæringer fra ham. Mistanken er dog kun underbygget af dine egne iagttagelser.

På baggrund af de oplysninger som fremkom i forbindelse med din samtale med Kammeradvokaten, konkluderede Kammeradvokaten, at der ikke var nogen pligt for direktoratet til at foretage yderligere i sagen. Der blev i den forbindelse lagt vægt på, 1) at der var tale om et *privat* mellemværende mellem dig og B som ikke havde noget med tjenesten at gøre, 2) at du valgte ikke at politianmelde B

for truslerne og 3) at der i øvrigt ikke var vidner til episoden. Endelig lagde man vægt på, at der var tale om en episode, som var 4 år gammel på daværende tidspunkt.

Det er således min opfattelse, at direktoratet har taget din henvendelse alvorligt, og i kraft af afhøringer og efterfølgende overvejelser om det videre forløb, behandlet sagen på korrekt vis.
..."

Ligeledes den 17. april 2009 sendte E en e-mail til A, jf. bilag 10, hvorfra kan nævnes følgende:

"...

Da din anklage mod B vedrører strafbare handlinger havde det været rigtigst i sin tid at indgive politianmeldelse. Så vidt jeg kan bedømme, er dette nu for sent, idet der er indtrådt strafferetlig forældelse.
..."

Fængselsinspektør ved fng1 E sendte samme dag til personalekontoret i direktoratet en e-mail, jf. bilag 11, hvorfra kan nævnes følgende:

"...

Jeg har gennemlæst Kammeradvokatens referat af samtalen med A og finder herved sagen så detaljeret oplyst, at der ikke for mit vedkommende umiddelbart ses at være anledning til at foretage yderligere undersøgelser. Jeg har også forstået, at direktoratet i sin tid vurderede sagen og finder også som følge heraf, at der ikke nu er anledning til at indsamle yderligere fakta, med mindre direktoratet finder anledning til at genvurdere sagen.

Jeg kan tilføje, at (daværende) personale- og sikkerhedskonsulent C har oplyst, at han i sin tid konfronterede B med de anklager om trusler og dataindtrængning, som A havde fremsat. Han nægtede begge dele, men samtidig fulgte han C opfordring om at tilbagekalde en ansøgning om en overvagtimestilling på vagtmesterkontoret, idet han blev klar over, at de rejste anklager mod ham gav anledning til så stærke spændinger omkring hans person, at en central position på fng1 s vagtmesterkontor kunne blive konfliktfyldt. Han valgte i stedet at søge forfremmelse uden for fng1 – i første omgang i fng5 og senere på fng6

Jeg indstiller, at direktoratet snarest meddeler A resultatet af de overvejelser, som hendes udtalelser til Kammeradvokaten gav direktoratet anledning til. Jeg finder også, at man skylder hende en forklaring på, at man ikke allerede dengang underrettede hende herom.
..."

Ved brev af 27. april 2009 meddelte advokat Bjarke Vejby til Kriminalforsorgen, at sagen ville blive rejst, jf. bilag 6.

Advokat Bjarke Vejby, anmodede ved e-mail af 20. maj 2010 til Kammeradvokaten ved Lise Høy Falsner om dokumentation for B udnævnelsesforløb, jf. bilag 18.

Følgende fremgår af oversigt over B udnævnelsesforløb, jf. bilag J:

Følgende fremgår af oversigt over B udnævnelsesforløb, jf. bilag J:

”...

2006: Fængselsfunktionær ved fng1
 Den 15. januar 2007: Udstationeret til fng5
 1.04.07: Ansat som overvagtimester i fng5
 1.05.08: Konstitueret som områdeleder ved fng6
 1.06.09: Områdeleder ved fng6
 ...”

A anmeldte den 29. oktober 2008 arbejdsskade overfor Arbejdsskadestyrelsen.

C udtalte formentlig den 5. januar 2009, efter henvendelse fra Arbejdsskadestyrelsen den 19. december 2008 blandt andet:

”...

fng1 huser mange af landets farligste og utilregnelige indsatte som kræver meget af personalet som omgås dem, dette gælder både på det fysiske og det psykiske plan.
 ...”

Udredning af A personlige forhold
 Speciallæge i psykiatri Thyge Dalsgaard Jensen har ved speciallægeerklæring af 20. oktober 2008, jf. bilag 13, udtalt blandt andet følgende:

”...

På et tidspunkt indledte hun en affære med en kollega. Han viste sig imidlertid at være meget dominerende, manipulerende og styrende og i dag er hun ikke i tvivl om, at han var psykopat. Hun angiver, at han troede, at han ejede hende og på forunderlig vis fortsatte forholdet 3 år inden BR forsøgte at gøre det forbi. Hun søgte til en afdeling i Jylland for at komme væk. På grund af forskellige praktiske omstændigheder lykkedes det ikke.

Hun var på et tidspunkt så svært følelsesmæssigt belastet og hun sygemeldte sig. Hun havde alvorlige selvmordsovervejelser og kun tanken om datteren forhindrede hende i at udføre planerne. Hendes belastnings- og krisereaktion udviklede sig til en egentlig depressiv tilstand. Via kriminalforsorgen fik hun en hurtig tid hos en psykiater, der påbegyndte behandling med antidepressiv medicin (Cipralex) og sovemedicin (Stilnoct). Den værste

periode varede 4 måneder. Herefter raskmeldte hun sig og påbegyndte igen på den gamle arbejdsplads, i første omgang på deltid. Imidlertid oplevede hun et yderst dårligt arbejdsmiljø med en svag ledelse. Den tidligere kæreste var stadig ansat og han mobbede og chikanerede hende på det groveste. På et tidspunkt truede han hende direkte på livet, på en måde så hun virkelig følte, at hun var i livsfare. Hun tav omkring dette i lang tid, men åbnede sig til sidst overfor en kollega.

...”

Overlæge Thyge Dalsgaard har affattet statusattest af 3. april 2009 til Jobcenter Faxe, jf. bilag 7, hvorfra følgende kan nævnes:

”...

I forlængelse af speciallægeerklæring af 20. oktober 2008 kan det oplyses, at A_ fortsat har svære symptomer på PTSD (post traumatisk stress disorder). Det vil sige er mere eller mindre konstant i indre og ydre uro stigende til egentlige angstoplevelser, tankemylder og ruminationer. Genoplevelse af de psykiske reaktioner ved traumerne, når noget minder hende om det. Hertil betydelige emotionelle svingninger med tendens til irritabilitet og ophobning af indre frustration/vrede. Hun er herudover plaget af vegetative symptomer, især med voldsom træthed. Endvidere en tendens til isolation.

...”

Fra Bisbebjerg Hospitals journal efter ambulans kontakt den 29. april 2009, jf. bilag 8, kan følgende nævnes:

”...

39 årig fængselsfunktionær henvist af egen læge under diagnoserne PTSD og depressio mentis.

...

Øvrige psykosociale belastning i forbindelse med ansættelsen.

Pt. indleder i 2001 et forhold til en mandlig, gift kollega. Forholdet holdes hemmeligt for de øvrige ansatte og pågår i alt i en 3-årig periode. Dette forhold udvikler sig imidlertid katastrofalt, og pt. opdager først, da det er for sent, at den pågældende mand er dominerende, manipulerende, og i dag er pt. Ikke i tvivl om, at han er psykopat. Da pt. gør forholdet forbi, udøver han fortsat en stærk kontrol og dominans i forhold til hende, chikanerer hende på arbejdet.

Pt. søger om forflytning til arresthus i Jylland, men dette lykkes af praktiske årsager ikke. Pt. knækker psykisk og får via arbejdspladsens NMC-abonnement kontakt til en psykiater, der diagnosticerer pt. med svær depression. Kommer sig gradvist efter denne under antidepressiv behandling og sygemelding fuld tid i 2 mdr., herefter gradvis tilbagevenden i perioden sept. - nov. 2003. Efter pt.'s tilbagevenden til arbejdet er den pågældende mandlige kollegas adfærd uændret, nærmere tiltagende ubehagelig. D. 16. 01.2004 kl. 20:30 trænger den pågældende ind på pt.'s afdeling og oppasser hende på kontoret, hvor hun er alene. Her truer han hende på livet. Rystet siger pt., at hans fremtidige karriere da vil ligge i ruiner. Den pågældende affærdiger hende nedladende med en bemærkning, om hun tror så dum, at han selv vil gøre det, det kan han få andre til. Pt. er så rystet over dødstruslerne, at hun ikke tør nævne dem for nogen, ikke tør politianmelde ham. Pt. er i den følgende tid angst, panikker da hendes bil går i stykker på vejen hjem, tror, at den pågældende har pillet

ved den. Den pågældende kollegas chikane af pt. tiltager, hun logges af sin computer flere gange i løbet af hver vagt, og først da pt. omhyggeligt gennemgår alle vagtskemaer, finder hun af sammenhængen, at computerafkoblingen kun foregår på de vagter, hvor den pågældende også er på arbejde. Først da den mandlige kollega bliver indstillet til en lederstilling føler pt. det er vigtigt at advare om hans karakter og åbner sig over for én nær veninde og en tillidsrepræsentant. Dette afstedkommer, at også ledelsen får viden om den voldsomme og uacceptable chikane og trusler, som pt. har været udsat for, og man trækker indstillingen tilbage. Imidlertid tager man ikke fra arbejdspladsens side hensyn til det uhensigtsmæssige, at pt. og den mandlige kollega har tjenestesteder op ad hinanden med krav om intern kommunikation i vagterne.

Pt. klarer sig igennem den svære tid, bl.a. da hun er indlagt til knæoperation i foråret 2005. Overvejer i denne periode jobskifte, men uden at gennemføre dette. I stedet er pt. omplaceret til porten fra august 2005. Imidlertid er den mandlige kollega også omplaceret og sidder nu i vagtstuen, som arbejder tæt sammen med porten og i umiddelbar nærhed til denne. Pt. sygemeldes fra sept. til dec. 2005 med depression.

Forsøger marts 2006 jobskifte til postbud, men må opgive dette grundet eksemudbrud i forbindelse med håndtering af tryksager. Bliver efterfølgende gravid med sin nuværende mand og sygemeldes fra 5. graviditetsmåned frem til januar 2008. Har ikke siden været tilbage i job. Har gjort dette uden at sygemelde sig, har i stedet søgt orlov, først 1 år og fra januar 09 ansøgt om 1 års forlængelse. Er sygemeldt under denne orlov fra maj 2008.

...

Sygehistorie:

Har siden 2003 haft recidiverende depressioner udløst i forbindelse med psykosociale hændelser på arbejdet og i forbindelse med massiv chikane og trusler fra kollega.

...

Aktuel status:

Tilstanden er svingende med udtalte symptomer i forbindelse med minimum stress, som udløser panikangstanfald ledsaget af psykosomatiske symptomer med rysten, svedeture og indre uro. Pt. har jævnligt natlige mareridt, hvor hun drømmer, at hun bliver slået ihjel af den pågældende kollega. Hun farer sammen, hvis hun ser en bil af mærket Pasat...

Resumé og konklusion:

36 årig kvinde, oprindeligt uddannet klinikassistent og arbejdet som sådan, indtil hun i 1999 skifter erhverv til fængselsfunktionær, først med tjeneste ved fng2 og siden 2000 ved fng1

Har gennem årene været glad for arbejdet, men også følt dette grænseoverskridende. Har været involveret i 27 voldsomme episoder i forbindelse med magtanvendelse, vold og trusler samt fund af selvmordere. Har 27 skriftligt dokumenterede hændelsesforløb, hvoraf flere har givet psykiske mén med natlige mareridt og flash backs. Har derudover været udsat for psykosocial belastning i forbindelse med en affære til kollega på arbejdspladsen, som udviklede sig katastrofalt, idet pågældende var psykopat og efterfølgende har chikaneret pt. og i 2003 truet denne på livet. Pt. følte sig så utryg, at hun ikke turde fortælle dette til nogen, ej heller politianmelde den pågældende. Først da den pågældende blev indstillet til en ledelsesfunktion, oplyste hun herom, hvilket medførte, at han i første omgang ikke blev leder, men efterfølgende har man trods oplysningerne forfremmet den pågældende.

...”

Følgende fremgår af udkast til indstilling til Erhvervssygdomsudvalget af

19. august 2009, bilag 9:

”...

Arbejdsforhold

Du har siden 1999 været ansat som fængselsfunktionær i Kriminalforsorgen, det første år i fng2 og siden 2000 ved fng1 Du har gennem årene været udsat for en række voldsomme hændelse med i alt 27 nedskrevne episoder, hvor du har været direkte involveret eller været vidne til voldsomme hændelser med magtanvendelse, vold og trusler om vold samt flere selvmord. Du har fra begyndelsen følt arbejdet grænseoverskridende men også spændende. Du havde lovet dig selv, at hvis du blev bange ville du holde op. Allerede under oplæring havde du første voldsomme episode, hvor du som en af seks kvinder, alle under oplæring, skulle gøre brug af magtanvendelse ved fastspænding af en voldsom kvindelig indsat. Denne episode gjorde voldsomt indtryk på du, der havde svært ved at falde til ro i længere tid efter.

Du bliver ligeledes meget berørt, da en kvindelig kollega bliver overfaldet på vej hjem af hætteklædte mænd. Da fængselsinspektøren bliver overfaldet, bliver du så utilpas, at du aktivt søger ansættelse ved andet fængsel inden for kriminalforsorgen. Fra 2000 er du ansat ved fng1 Er på dette tidspunkt alene med din datter. Af økonomiske årsager påtager du sig ofte dobbeltarbejde med dobbeltvagter, hvorved du er i kontakt med indsatte i et betydeligt større omfang.

Du har også ved fng1 været udsat for en række alvorlige episoder. Heriblandt fund af indsatte, der har begået selvmord i cellerne, enten ved hængning eller ved at skære sig. Du har efter disse oplevelser haft svært ved at slippe dem, har haft mareridt flere måneder efter.

Du har det meste af ansættelsen ved fng1 haft tjeneste i afd. 3-4 som er kendt som værende den mest belastede afdeling på anstalten, disciplinær afdeling for indsatte, blandt andet de svære psykopater. Den ene af afdelingerne er en såkaldt énmandsafdeling, hvor man har haft en af Skandinaviens farligste indsatte siddende i en såkaldt supercelle. Denne fange har været konstant under opsyn af tre fængselsfunktionærer, der skal følge ham ind og ud af celle, for eksempel til toiletbesøg.

Du indleder i 2001 et forhold til en mandlig, gift kollega. Forholdet holdes hemmeligt for de øvrige ansatte og pågår i alt i en 3-årig periode. Dette forhold udvikler sig imidlertid katastrofalt.

...

Udvalgets vurdering

Udvalget er ikke enig i speciallægens diagnose vedrørende posttraumatisk belastningsreaktion, men vurderer, at du har pådraget dig en uspecifik belastningsreaktion og depression (der siden er svundet noget).

Udvalget vurderer samtidig, at det er overvejende sandsynligt, at du har pådraget dig en uspecifik belastningsreaktion og depression (der siden er svundet noget), efter dit arbejde som fængselsfunktionær ved Kriminalforsorgen (§7, stk. 1, nr. 2, 2. led.)

Årsagen er, at du i dit arbejde som fængselsfunktionær har været udsat for en række voldsomme hændelser med i alt 27 nedskrevne episoder, hvor du har været direkte involveret eller været vidne til voldsomme hændelser med magtanvendelse, vold og trusler om vold samt flere selvmord.

Udvalget vurderer også, at din private udsættelse for chikane af en ekskæreste har bidraget væsentligt til din aktuelle tilstand”.

Arbejdsskadestyrelsen fulgte Erhvervssygdomsudvalgets indstilling og traf den 27. oktober 2009 afgørelse, hvorefter A på baggrund af 15 % mén efter arbejdsskaden fik udbetalt en godtgørelse på 108.450 kr. Som begrundelse for afgørelsen er alene gengivet Erhvervssygdomsudvalgets 3 første begrundelser. Det chikanøse forhold til B er dog ikke gengivet. Følgende kan nævnes fra afgørelsen, jf. bilag 24:

”...

Partshøringssvar

Du har haft mulighed for at komme med kommentarer til sagen for forelæggelse ved Erhvervssygdomsudvalget.

Du kommer med to præciseringer. Dels oplyser du, at dit forhold til din tidligere kollega, B ikke varede 3 år, men cirka halvandet år. Det var den efterfølgende periode, med trusler på livet og en 3 måneders lang chikane på din computer, som de oplevede som belastende. Du understreger, at den private udsættelse for chikane fra B alt sammen foregik på arbejdspladsen fng1

Du oplyser, at dine natlige mareridt ikke kun handler om, at din ekskæreste slår dig ihjel. Du har også mareridt om fanger, der trænger dig op i en krog, fanger der opererer dig, eller at du bliver jagtet af indsatte og så videre.
...”

Speciallæge i psykiatri Kristian Busk-Johansen har i speciallægeerklæring af 20. oktober 2009, bilag 16, blandt andet citeret A for at have oplyst, at der ikke blev gjort noget ved, at en mandlig kollega på forskellig vis truede og chikanerede hende efter at deres forhold var afsluttet.

Jobcenter Faxe bevilgede ved brev af den 24. februar 2010, jf. bilag 12, førtidspension, jf. pensionslovens § 20 med virkning fra den 1. marts 2010 for A

Arbejdsskadestyrelsen fastsatte ved brev af den 28. maj 2010 tabet af erhvervsevne til 70 %.

Personalestyrelsen meddelte ved brev af 8. juni 2010, bilag 22, at A var bevilget tilskadekomstpension iht. § 8, i

bekendtgørelse af lov om tjenestemandspension, nr. 230 af 19. marts 2004.

Forklaringer.

Der er under sagen afgivet forklaring af A og H
vidnerne B F G H
C I K D

A har forklaret, at hun er 37 år og uddannet tandklinik assistent samt fængselsbetjent. Hun er gift og har 2 børn. De bor i et hus, som minder om "Fort Knox", idet der er et 1,80 m. højt plankeværk om grunden, 2 porte til garagen med indvendige låse, alarmer og herudover har hun en personlig overfaldsalarmer, som hun kan bruge, når hun er hjemme. Hun føler, at hun lever i sit eget fængsel.

Hun tiltrådte en stilling som fængselsfunktionær pr. 1. august 1999 med tjeneste i fng2 Den 1. juli 2000 blev hun overført til fng1 En fængselsfunktionærs primære opgave er sikre: sikkerhed, ro og orden, sagsbehandling samt konfliktløsning. Hun fandt at jobbet lød spændende og udfordrende, man hørte aldrig noget indefra. Hun havde lyst til at se, hvordan der var indenfor murene. Hun havde gjort sig nogle overvejelser om, at det ville blive grænseoverskridende. Hun havde ikke overvejet, hvordan hun ville reagere i bestemte situationer. Hun ville give det en chance. På en dagvagt var de 4 fængselsbetjente på en afdeling til ca. 20. indsatte.

Som kollega, skal man være stabil og loyal, - til at stole på. Man er meget afhængig af sine kolleger. Man er der for hinanden og hjælper hinanden. Hvis der går en alarm skal man kunne regne med, at kollegaen løber med og ikke løber på toilettet for at gemme sig. Fra 1999 – 2003, hvor problemerne startede, havde hun et godt forhold til sin kolleger og stolede 100 % på dem. Der har været situationer, hvor man bagefter måtte tage en snak. I løbet af sin 3 års uddannelse, fik hun udtalelser, hvoraf fremgår, at hun var en god kollega. Hun var til at stole på og lod ikke tingene ligge til den næste. Hun opfatter sig selv som pligtopfyldende.

Forholdet til B
Forholdet begyndte i december 2001, hvor B ligeledes var ansat som fængselsfunktionær men tilknyttet en anden afdeling og frem til august 2003. Hun vidste godt, at B havde en gravid kæreste, som han havde været sammen med en del år. Denne relation var problematisk for deres forhold, der skulle være hemmeligt. Ingen måtte høre om det. Hvis B nogensinde følte, at hans privatliv kom i fare, ville han handle. De ansatte lurede på hinanden og fornemmede, at de havde et forhold. B tilkendegav, at han gerne ville have et liv med hende. Han var besat af hende og så på huse, som var

til salg, hvor de kunne bo. Hun var forelsket i ham.

I august 2003 ønskede hun at stoppe forholdet. Hun var træt af et indrette sig under hans parforhold og at være nr. 2. B var meget uforstående og sagde: "Det er noget pis, vi har jo haft det så godt, vil du smide det hele på gulvet?". Det ville hun gerne. Hun har nok såret hans stolthed. Han var en stolt mand.

Da forholdet var slut, ønskede A at blive udstationeret for at komme væk fra fng1 og B der fortsatte med at sende hende beskeder. Han var meget kontrollerende og mente, at han havde krav på at få at vide, hvad hun lavede, og om hun så nogen.

Udstationering

A søgte og fik udstationeringen, da der skulle åbnes en ny afdeling på fng3. Hun sagde til ledelsen, vist nok M at hun havde brug for luftforandring og en pause. Han spurgte ikke ind til baggrunden, men svarede, at det var fint. Udstationeringen blev senere tilbagekaldt. N fra Økonomikontoret ringede til fng3 og tilkendegav, at A var meget besværlig. Hun havde om formiddagen spurgt N om Kriminalforsorgen kunne være behjælpelig med at finde et overnatningssted. A havde ganske vist en aftale med en tidligere skoleveninde om overnatning men ønskede ikke at trænge sig på, da deres søn var blevet syg. Sidst på dagen ringede hun til overvagtimesteren på fng3, for at få sin vagtplan. Han gav udtryk for at have hørt, at der var så mange problemer med hende, at han syntes, at fng1 skulle sende en anden. Hun gik i sort og huskede ikke mere fra denne dag.

Det fortsatte forløb med B fortsatte med at overvåge hende, blandt andet ved at udspørge kolleger om hende. Forespurgt om han kunne være bekymret for hende, forklarede A, at det var hendes indtryk, at han frygtede, at hun i sin svagelige tilstand kunne komme til at afsløre deres forhold for kæresten. Hun har aldrig ringet til B s kæreste.

a) Dødstruslen

Flere kolleger spurgte, hvad der var galt mellem dem. De var jo gode venner og pludselig begyndte B at være aggressiv over for hende og at behandle hende nedladende. Derfor kontaktede hun ham den 16. januar 2004 og sagde, at hun fandt det meget belastende, at han behandlede hende på den måde. Hun opfordrede ham til at tænke over sin adfærd, når der var kolleger i nærheden. Ellers ville hun henvise kollegerne til at spørge ham om årsagen. Hun tilbød selv at fortælle kollegerne, hvad der var baggrunden. 10 minutter senere, da A sad alene på

afdelingschefens kontor, blev døren slået op. B stod helt oppustet og ”grønlandersort” i ansigtet foran hende på den anden side af skrivebordet. Hun afbrød en telefonsamtale. Han pegede på hende og sagde: ”Hvis du så meget som pipper et ord til nogen, rydder jeg dig af vejen” Hun svarede: ”Så er din karriere i Kriminalforsorgen slut”. Han svarede: ”Du tror da ikke, at jeg er så dum, at jeg selv vil gøre det”. Hun kunne ikke huske mere. Hun erindrede ikke så meget af denne periode af sit liv. Hun brugte alle kræfter på at stå op og gå på arbejde. B skulle ikke se, at han havde skræmt hende.

B var stor som et hus, han var danmarksmester i bodybuilding. B blev ikke så stor af at løfte håndvægte. Han indtog steroider. Det var velkendt i anstalten. A vidste det, fordi B skulle hjælpe en nyansat fængselsbetjent, O som også kom fra Faxe, med at få en ”krudt kur”, hvilket betyder en vækstfremmende kur. O er senere dømt for vold. A har aldrig set B voldelig, men han var en mand med et meget iltert temperament. Hvis han f.eks. spillede yatzy og tabte, kunne han rejse sig og kyle raflebægeret ind i væggen. Der har været episoder på fng1 med andre kolleger. Han har f.eks. truet en kollega, som ramte hans bil med et æbleskrog. Det foregik på parkeringspladsen. Han har på sin egen afdeling råbt og skreget til en kvindelig kollega, medens indsatte kunne høre det: ”Du lukker bare kussen din smatso”.

b) IT chikane

I september måned 2004 mødte hun på arbejde og satte sig foran computeren for at tjekke nyheder. Hun tastede sit brugernavn ind, men da hun tastede sit ”password”, stod der: ”Systemet er låst, kontakt systemadministrator”. A kontaktede systemadministrator M der låste computeren op. Til en eftermiddagsvagt møder man kl. 13:45. Computeren havde været låst op, da hun gik på gårdtur, men da hun kom tilbage efter 30 minutter, var den låst igen. Denne gang kontaktede hun den anden systemadministrator H som låste op for hende. Når computeren var låst, kunne hun ikke komme ind i klientjournaler eller andet arbejdsmæssigt. Computeren låste hver eneste dag bortset fra nogle fridage. Da det havde stået på en uges tid, begyndte hun at tage en kopi af vagtplanen. Hun stregede ud, indtil hun havde et meget klart billede af 2 gennemgående navne: B og P der var en fængselsbetjent, som hun ikke havde noget at gøre med. Hun skulle have hjælp fra IT afdelingen 30-50 gange for at få computeren låst op. M sagde på et tidspunkt, at hun skulle have en medalje for at glemme sin kode. Hun afviste, at hun ikke kunne huske koden. B vidste, at han havde skrevet nogle e-mails, som ikke burde komme i andres hænder. Måske ville han skræmme hende. Hun tog det som chikane, da det besværliggjorde hendes arbejde og fandt det belastende, at hun hele tiden skulle søge hjælp. Hun gik og var nervøs, havde det af helvede til. Fra den 4. oktober og 2 uger frem,

var der ingen problemer. Hun fortalte H at hun fandt det underligt, at der ikke skete noget i de 14 dage, hvor B havde orlov. Hun regnede ud, at hvis hun var låst ude den 1. november måtte det være B for P var ikke på arbejde dagen før. Hun var så nervøs. Det kunne ikke være rigtigt, at B havde hindret hende i at udføre sit arbejde og gjort hende nervøs. Computeren var låst.

c) *Møde med* C

Den 1. november 2004 tog A alle vagtlisterne med til C Hun fortalte, at hun havde været udsat for trusler fra B som hun gentog ordret. Nu blev hun forfulgt af ham, når hun skulle logge ind. Hun ville aflevere sine nøgler og melde sig syg. Hun var ked af det. C svarede: "Hvis der er nogen, der skal lægge nøglerne, er det ikke dig men B jeg er 99 % sikker på, at det er ham." C kontaktede IT kontoret, medens hun sad overfor ham og fortalte, hvad hun havde været udsat for i den hensigt at skaffe dokumentation. IT kontoret sendte en e-mail, hvoraf fremgik, at det ville være en meget stor undersøgelse at sætte i gang. A turde ikke gå til ledelsen før den 1. november 2004, da der ikke var nogen beviser. Hun arbejdede i et system, hvor beviser er afgørende. Hun var skidebange. C sagde ikke til hende, at hun skulle melde truslerne til politiet. Han ville derimod kalde B til en samtale. Hun gik tilbage til sin afdeling forsikret om, at Kriminalforsorgen ville hjælpe hende. Hun var lettet.

C kaldte straks B til samtale. A hørte opkaldet fra vagtmesterkontoret, hvorefter B skulle ringe til C Bagefter blev hun kaldt til samtale, hvor C fortalte hende, at B havde nægtet alt. C sagde til hende: "Jeg er 99,9 % sikker på at han har gjort det, jeg kunne se, at han sad og løj". Hun var rundforvirret i hjernen og spurgte ikke om noget. Hun troede på, at C ville støtte og hjælpe hende.

Senere da A stod i sygeplejen og krydsede indsatte af, som skulle have metadon, kom B Han sagde: "Det er ikke mig, der har gjort det. Hvad fanden er problemet, det er sgu da stoppet nu." Hun svarede: "Vi har ikke mere at tale om. Jeg er sikker på, at det er dig". C kom gående hen ad gangen. De fulgtes ad og A fortalte ham om episoden, han virkede ikke overrasket.

Sammenstød i uge 8 i 2005

Op til uge 8 i 2005 havde B udspurgt en kollega fra A s afdeling, Q om hendes gøren og laden. Q gav overfor A udtryk for, at hun var træt af at blive presset af ham. Derfor ringede A til B og sagde, at han seriøst skulle stoppe med at

forfølge hende og lade Q være i fred. B
 sagde, at han ville komme ud i porten, hvor A sad
 helt alene. Derfor bad hun om, at en af hendes kolleger R
 der var VK 2, skulle komme ud i porten til hende, fordi hun ikke ville være
 alene. Den der har stillingen som VK 1 bestemmer, hvem der skal med på en
 transport og har det overordnede og fulde ansvar, når direktøren er gået
 hjem. VK 2 har det overordnede ansvar, når der går en alarm. B
 var på det tidspunkt på afdeling⁵⁻⁶. B og
 R kom samtidigt. Hun lukkede dem ind. B
 var irriteret og vred, han stillede sig tæt ved hende og sagde: "Du
 er syg i hovedet". Han blev der ikke så længe. Da hun ikke var alene, kunne
 han ikke komme af med det, han var kommet for.

Q var den eneste kollega, der vidste, at de havde haft en affære.
 A har spurgt Q om hun ville vidne for
 hende, det svarede hun ikke rigtigt på. Hun sendte en e-mail, hvoraf
 fremgik, at hun var nødt til at melde sig ud af samfundet, hun havde brug for
 en pause. Videre fremgik: "PS: Hvor havde vi to det dog sjovt indtil XXX,
 det narkovrag, ødelagde vores psyke, magen til psykopat". Det er A
 opfattelse, at Q var bange for B

karriere indenfor Kriminalforsorgen

C havde sagt, at B aldrig ville blive leder i
 fng1 Da A skulle opereres i
 knæet igen i april 2005 og derfor ville være sygemeldt i noget tid, blev
 B placeret på vagtmesterkontoret i lære som VK 1.
 Det har hendes mand, som også er ansat ved fng1
 fortalt. Senere er B blevet leder ved fng6

A : *oplevelse af ledelsen*
 A følte, at ledelsen svigtede, da hun kom tilbage fra
 sin første knæoperation. Hun valgte at påbegynde arbejdet i december og gik
 til julefrokosten i 2005. Udover knæoperationen, havde hun fået
 diagnosticeret en depression og var i antidepressiv behandling, derfor drak
 hun ikke spiritus. Hun sad ved siden af D der på et tidspunkt
 gav hende en albue i siden og sagde: "Jeg nægter at tro, at det er B
 der har gjort det ved din computer. Han kunne aldrig
 finde på at true nogen". Hun blev dybt rystet og svarede: "Det er upassende,
 at du udtaler dig i din tilstand. Du aner ikke, hvordan jeg har det". Hun rejste
 sig og forlod rummet. D har aldrig siden henvendt sig til
 hende. B kom på et tidspunkt hen til hendes bord og
 sagde: "Jeg er besat af dig,- har så mange følelser for dig, du vil altid betyde
 så meget for mig". Hun svarede: "Sådan behandler man ikke et andet
 menneske". Han svarede "Du er et let offer for manipulation".

Den første knæoperation var ikke gået særlig godt, derfor blev hun placeret i

porten, så hun ikke skulle løbe efter alarmer. Til gengæld skulle hun sidde med B som sin leder. Han havde mange vagter på vagtmesterkontoret i de 3 uger, hvor hun sad i porten. Han havde vagt både om formiddagen og om eftermiddagen. Han gjorde hende intet, bortset fra at sende hende en e-mail, om at hun var velkommen tilbage og at han glædede sig til samarbejdet. Hun svarede, at hun var nødt til at sidde der og at de skulle være professionelle. Hun var angst for ham og frygtede, at han skulle skrive en klage over, at hun ikke passede sit arbejde. Hvis der var opstået en konfliktsituation i porten, skulle hun have løst den med ham.

L var en ny leder, der skulle gennemføre omsorgssamtale, han var på vej væk til en ny stilling. A fandt, at det var nytteløst at krænge sin sjæl ud en gang til. Hun løj og sagde, at hun havde Roskildesyge m.v.

I 2006 fik hendes mand et bedømmelseskema med hjem. Hun ringede til C som sagde, at det var en tanketorsk fra D side og at hun bare skulle rive skemaet i stykker. Da hun gav udtryk for, at hun kunne gå til pressen, svarede C ”Jeg troede, den historie var død.”

A tog så meget orlov, som det overhovedet var muligt i forbindelse med sin barsel. 4 af de medarbejdere, som havde støttet hende, blev sendt hjem for at tænke over deres negative adfærd.

A har 2 gange forgæves forsøgt at få aktindsigt i sin personalesag. Der blev ikke indledt forhør mod B eller givet nogen sanktion. Ledelsen kunne have forflyttet ham, det skete ikke. Ledelsen har handlet illoyalt, sagt noget til hende og gjort noget andet.

A fandt, at William Renzmanns var nedladende og ikke havde undersøgt sagen, når han i sit brev anførte, at det var en privat affære. Det foregik jo netop ikke i hendes fritid men i tjenestetiden.

Forespurgt om C ikke havde givet udtryk for, at hun kunne komme til ham, hvis der var noget. Bekræftede hun dette. Da hun kom tilbage efter at have haft orlov som post, drøftede hun ikke B

Da hun blev placeret i porten, var hun godt klar over, at det var den eneste stilling i fængslet, hun kunne bestride, derfor undlod hun at gå til C men fortrød at hun var mødt på arbejde.

Advokatundersøgelsen

A læste rapporten hjemme og undrede sig meget over, hvor lidt kritik der var af ledelsen på fng1 Der var derimod kritik af negative fængselsbetjente. Hun skrev en e-mail sammen med sin mand til S hvoraf fremgik, at de sad inde med viden om, at ledelsen ikke slog til. Der stod i rapporten, at nogle havde klaget over D Hendes mand sagde: ”Jamen det er jo dig,

hvorfor er du ikke blevet afhørt?"

A var til afdækkende samtale med Kammeradvokaten, der blev lavet et referat på 9-10 sider. Ingen gav udtryk for, at forholdet skulle politianmeldes.

Vidnet B har forklaret, at han er uddannet fængselsfunktionær. Han blev ansat den 1. december 1989 på prøve i fng1 hvor han gjorde tjeneste frem til den 15. januar 2007. Han var menig fængselsbetjent i alle årene. I 2004 bestod han optagelsen til ledelsesuddannelsen, som han begyndte på i efteråret 2006. Det var afdelingsleder T der havde indstillet ham. Han var tilknyttet en fast afdeling 5-6 A arbejdede på en anden afdeling. I 2 ud af 4 vagter gjorde han tjeneste på vagtmesterkontoret som VK 1. Som udnævnt eller ikke udnævnt sidder man i ydertidspunkterne, når de øvrige chefer er gået hjem og har et mere overordnet ansvar for ledelsesmæssige beslutninger. Han søgte selv vagterne. Der var fra ledelsens side ønske om at flere havde del i vagttjenesten.

B har ikke søgt en "VK 1" stilling. Han søgte forgæves en stilling som instruktionsovervagtimester i efteråret 2004. Han erindrede det sådan, at man valgte en ansøger med højere anciennitet. Der blev oprettet nye souschef stillinger, som han søgte. Han drøftede sine muligheder med U der gav udtryk for, at hvis han søgte og der kun var ansøgere fra fng1 ville han stå godt. U ville dog foretrække en person, der kom udefra. Han havde ligeledes en samtale med C der tilkendegav, at det efter episoden med A var bedst, hvis der gik nogle år, før han avancerede. Han talte ofte med C og erindrede ikke i hvilken forbindelse det blev sagt. Han har ikke drøftet avancement med F. Han trak ansøgningen tilbage efter egen beslutning, det var der ikke nogen, der opfordrede ham til.

Affæren med A B bekræftede, at han har haft en affære med A. Dengang boede han sammen med en kvinde, som han nu er gift med. Det blev jævnlige drøftet, at forholdet skulle holdes hemmeligt, hvilket var vigtigt for ham. Han fandt, at det var uholdbart og valgte at sige, at det ikke kunne fortsætte.

Forespurgt om det er muligt, at det var A der gjorde forholdet forbi, og at han forsøgte at fortsætte, afviste han dette. Det skulle holdes på et modent voksent plan, men det var vanskeligt, fordi de var følelsesmæssigt involverede og jævnlige mødte hinanden. De sendte gensidigt e-mails og SMS'er. I starten og slutningen så de hinanden. Han fandt det frustrerende og det gjaldt også hende. Tonen blev mere og mere ophidset, nærmere skænderiagtig, der blev sagt mindre pæne ting. Da det først var afsluttet, havde de ikke mere kontakt. Han havde ikke indtryk af, at

A hverken dengang eller nu var bange for ham.

Ad dødstruslen

B kan godt være blevet vred og skuffet, fordi A ikke holdt ord. Hun sagde: "Så kan det også være lige meget, så gør jeg rent bord." Frem til dette tidspunkt, havde hun optrådt sobert og fulgt aftalen. Hun kunne være lige så speget, som andre er røget. Hun kunne også være ulykkelig og frustreret. Han blev vred, men erindrede ikke hvad han sagde. Det skete nogle gange, at han kom op på et kontor, hvor A sad alene, lukkede døren og svinede hende til. Han har været ophidset og vred. Han kan have sagt: "Skiderik, møgkælling, store røvhul, det var fandeme ikke, hvad vi havde aftalt etc." På det tidspunkt havde han en stor og ilter fremtoning.

Forespurgt om han til A har sagt følgende: "Hvis du så meget som pipper et ord, rydder jeg dig af vejen" eller lign. Hertil forklarede han, at det er påfaldende, hvis det er så alvorligt, at han først har ført om det flere år senere.

Forespurgt om A har sagt til ham: "Så er din karriere ødelagt", og om han har svaret: "Det får jeg andre til", afviste han dette. Han har sagt til hende, at hun var hamrende urimelig og tarvelig, ligesom han har kaldt hende diverse ting. Efter et af skænderierne ændrede A sin adfærd og dialogen stoppede. Han havde heller ikke lyst til at fortsætte dialogen.

Han har temperament. Han erindrede en episode, hvor han skældte en kollega ud, efter at denne havde kastet et æbleskrog mod hans bil.

Foreholdt e-mail af 25. juni 2002 fra ham til A vedstod han at have skrevet og sendt denne. At give nogen en "røvfuld" er gængs tale. Det er en stående joke, at man kan få en røvfuld i cykelskuret. Han erindrede overhovedet ikke episoden, eller hvad der lå i historien. Hvis nogen havde sagt til ham, at de ville give ham en stor røvfuld, ville det afhænge af personen og omstændighederne, hvordan han ville tage det. Hvis nogen dengang havde sagt: "Jeg tror, at jeg vil fortælle det til din kone", ville han selv skynde sig at fortælle det til sin kone først.

C nævnte intet om dødstrusler. Han hørte første gang om truslerne, da han var ansat i fng5 i forbindelse med, at der skulle indhentes en mistillidserklæring mod D V sagde til D at han ikke bakkede op om en mand, som ikke greb ind over for dødstrusler. Dødstruslen blev nævnt i forbindelse med indkaldelsen til undersøgelsen hos Kammeradvokaten. X oplyste, at A selv havde bedt om fortræde for Kammeradvokaten. Hvis man afgiver en dødstrussel, kan man ikke længere være ansat i Kriminalforsorgen.

Ad IT chikanen

Han erindrede at have hørt, at A s computer låste, i hvilken forbindelse han blev kaldt op på C kontor og foreholdt, at hun havde lavet et udelukkelsessystem, hvorefter det alene kunne være P og ham. Han spurgte: "Kan det verificeres" og "Tror du, det er mig", hvortil C svarede: "Ja". B tilkendegav, at det lige så godt kunne være A der chikanerede ham, ved at hævde at det var hans skyld. Hertil svarede C at det så måtte foregå i byretten, hvilket ikke ville være så godt for ham. C sagde videre: "Jeg skriver ikke noget om det her B ." Systemlåsning er en tjenesteforseelse og medfører en advarsel. C oplyste, at man ikke kunne undersøge computer låsningen, hvilket han troede på. Det irriterede ham, at han ikke kunne få bekræftet, at han var uskyldig.

B oplevede C som uprofessionel. Han ville i samme situation have taget en tjenstlig samtale med medarbejderen og derefter forelagt det for sin chef. Ledelsen har taklet sagen til fordel for A . Der er ingen, som har spurgt ham. C har svigtet ham. Personale- og sikkerhedskonsulenten varetager personaleplejen på godt og ondt. C havde formentlig ikke kendskab til reglementet. Det var, frem til han forlod fng1 hans oplevelse, at der bare skulle falde ro på.

B mødte senere A i butikken og konfronterede hende: Det der med computeren er ikke mig. Hun ignorerede ham.

I forbindelse med at han og D i foråret/efteråret 2006 skulle se på nogle nye døre, konfronterede D ham med, at han havde hørt fra C at det var ham, der havde blokeret A computer. D gav ham sine fulde opbakning og sagde: "Når du siger, at du ikke har gjort det, tror jeg på det."

Han fik i efteråret 2006 bekræftet af både F og C at der ikke var mere i den sag.

Ad senere sammenstød

Selv om forholdet fadede ud, kan han huske, at han til julefrokosten 2005 prøvede at forklare, at han ikke havde noget med system "login" at gøre og at han var ked af det. Hans følelser var da kølnet. A var afvisende.

Foreholdt om der har været en konfrontation i porten, havde han ingen specifik erindring herom.

Når han senere skulle give meddelelser til A foregik det kort og koncist.

Ingen konfronterede ham, men på et tidspunkt kunne han mærke, at der blev lagt afstand til ham. Der opstod en afstandtagen fra Y, det havde dog intet med A at gøre.

B kone blev i mandags ringet op af en Christina fra Kriminalforsorgen og spurgt, om hun var klar over, hvad han skulle i retten. Det fremgik, at der var nogle kolleger, som syntes, at hun havde ret til at vide, hvad der var sket, så kunne hun selv spørge ham om detaljerne.

Vidnet F har forklaret, at hun er fængselsinspektør i fng4 Hun var fængselsinspektør i fng1 fra den 1. april 2005 – 1. november 2007.

Hun erindrede ikke A som fængselsfunktionær. Hun erindrede navnet men ikke personen. Hun har på et eller andet tidspunkt, indenfor det første år af sin ansættelse, hørt om nærværende sag, hvor der angiveligt havde været en affære mellem B og A C orienterede hende mundtligt om, at der havde været en sag forud for hendes tiltræden. Der var beskyldninger mod B angående noget med en computer. Vidnet kan ikke præcist huske, hvad C sagde og under hvilke omstændigheder. Hun opfattede sagen som afsluttet. Vidnet blev orienteret forud for at B skulle begynde på lederuddannelsen, da nogen ikke ønskede ham som leder på fng1 Kriminalforsorgen mener ikke, at man bør være leder, der hvor man har været menig. Vidnet har aldrig beskæftiget sig med sagen.

Der havde været tiltagende problemer med intern mobning og chikane, også kaldet dårligt arbejdsklima. Tonen var ikke, som den skulle være. Tonen var grov, hård og til tider ondskabsfuld både de ansatte imellem og overfor de indsatte. Det sker alle steder, at kolleger bliver forelskede. Det må man forholde sig til.

Tjenstligt forhør anvendes ved begrundet mistanke om tjenstlig forseelse, hvilket fremgår af tjenstemandslovens § 10. Dekorum kravene skal opfyldes f.eks., lovlig magtanvendelse og overholdelse af alkoholforbud. Anvendelse af anabolske steroider er afskedigelsesgrund. Hvis man konkret har en begrundet mistanke, må man reagere. Vidnet har ikke haft en konkret mistanke mod B I forbindelse med et tjenstligt forhør udarbejdes et notat, som skal godkendes af medarbejderen. Notatet lægges på personalesagen.

Forespurgt, hvordan man skal reagere, når en medarbejder gentagne gange blive logget af, forklarede vidnet, hvis noget tyder på, at det er chikanøst, må man undersøge det.

Forespurgt, hvordan man skal reagere, når en medarbejder oplyser at have været udsat for en dødstrussel, forklarede vidnet, at hun ville opfordre

personen til at ringe til politiet og hvis der var behov for det hjælpe hermed. Alt efter situationen kunne man gribe ind overfor den, der angiveligt skulle have gjort det. Vidnet har talt med B der var i "bad standing" på grund af sin lederuddannelse.

Ved en udnævnelse vil man se på personalesagen, hvis der har været tjenestesager vil de tale imod. De to episoder, dødstruslen og IT chikanen er ikke nævnt i B personalesag.

Vidnet G har forklaret, at han er . Alle Kriminalforsorgens institutioner er koblet op på 1 server, så alle medarbejdere kan i princippet lave alt. Han er ansvarlig for systemernes sikkerhed, drift og økonomi.

Alle henvendelser rettes centralt til IT-service. fng1 har ikke kompetence til at åbne en mailkonto. Der skal anvendes en kode bestående af 3 tal for institutionen og 3 tegn for personen. Af 20.000 henvendelser til IT-service, vedrører 2.000 spørgsmål om "password". Man kan ikke spore, før der er logget på. Man kan ikke se forsøg på at logge på eller hvem der har forsøgt at logge sig på. Man kan registrere brug af rette kode, men ikke hvem der har brugt koden. I 2004 kunne vi ikke se, hvilken maskine, der blev logget på.

I efteråret 2004 kom der en henvendelse til direktoratet, hvor man gerne ville have undersøgt noget med en medarbejder, der ikke kunne logge ind. Nogle måneder tidligere havde de over flere dage fået flere henvendelser fra samme bruger om, at kontoen var låst. Hvis en computer bruges af flere brugere eller hvis man forlader computeren uden at logge af og man skifter password, står computeren og kalder med det gamle password. I teorien kan der sidde en person hvor som helst i landet og forsøge at logge ind, det kan man ikke se centralt. Man skal tage folk på fersk gerning.

Foreholdt betydningen af at der ikke er "log in" forsøg, medens en person er på barsel, eller i perioden efter at A henvendelse til ledelsen, kan vidnet ikke udtale sig herom.

Hvis der sker noget mystisk, hænder det, at vidnet bliver kontaktet. Der er stor forskel på, hvad man kunne i 2004 og i dag. Han er ikke blevet kontaktet af C. Han kan ikke udelukke, at man kan finde en løsning. Der er 3.000 pc'er fordelt i hele landet. Hvis man identificerer 2 computere, kan man i dag lave aflytning med registrering af tastetryk, det kunne man ikke dengang.

Vidnet H har forklaret, at han er og har været IT administrator siden 1985. Vidnets lokale overordnede er Z. Chefen for IT kontoret er G.

Han yder "first line" support med tekniske problemer, herunder bruger konto

etc.

I 2004 var han og M IT administratorer på fng1
A oplevede, at hun blev låst ude, det er ikke ualmindeligt med brugerfejl, det går de ikke op i. Han sad halvdelen af tiden i vagtmesterkontoret. Alle kommer forbi vagtmesterkontoret og henter nøgler. A kom forbi, de låste koden op, men computeren låste igen. De prøvede at indkredse problemet. Han kan se i systemet, når kontoen er låst. Man kan ikke se, hvem der prøver at logge på. En anden ansat ved Kriminalforsorgen ville kunne logge på med A brugernavn og kode. Hvis man vil genere nogen, kan man bruge deres brugernavn og prøve 3 gange.

A har aldrig sagt, at det var B eller hvad der kunne ligge bag. Han tænkte, at det var et teknisk problem. Han tænkte ikke på at rette henvendelse til ledelsen, og blev heller ikke selv kontaktet af ledelsen.

Hvis ledelsen blev gjort bekendt med, at B stod bag låsning af loggen, skulle man være gået via "Helpdesk", i dag it-service.

Vidnet C har forklaret, at han blev ansat på prøve på fng1 den 1. oktober 1981 som fængselsbetjent. I 1996 begyndte han at hjælpe med at rekruttere nye medarbejdere. I 1999 vikarierede han for instruktionsovervagtmasteren med ansvar for nyansættelser. I 2000 – 2002 var han afdelingsleder for bygning 7-8 hvor A arbejdede. Da instruktionsovervagtmasteren gik på pension, overtog vidnet dennes stilling. I oktober 2004 blev han personale-/sikkerhedskonsulent med det overordnede ansvar for sikkerheden generelt i fængslet og for personalet. Det var stadig afdelingslederne, der havde det direkte ansvar for personalet. I 2008 blev stillingen delt på henholdsvis en personalechef og en sikkerhedschef.

I Kriminalforsorgen bliver man ikke leder der, hvor man har været menig. Der ligger ikke nedfældede retningslinjer, men det er hensigtsmæssigt.

Vidnet kendte B men har ikke været chef for ham. B var en betjent, der kunne sætte sig i respekt overfor de indsatte, han var meget kontant. Det kan være hensigtsmæssigt.

Vidnet var ikke bekendt med affæren, mens den stod på. Der var flere ansatte, der dannede par. Det var ikke ualmindeligt med affærer. Det forholdt ledelsen sig ikke til. Der kunne komme ønsker om i en periode ikke at forrette tjeneste på et givet tidspunkt i en bestemt afdeling, sammen med en specifik kollega, det tog man hensyn til.

Vidnet kan ikke huske om B er blevet nævnt i forbindelse med, at A skulle komme tilbage fra orlov.

Vidnet blev opsøgt af I der var fængselsbetjent i 7-8 bygningen. Det foregik på parkeringspladsen i efteråret 2004. I spurgte: "Er det korrekt, at B har lagt billet ind på instruktionsovervagtimestillingen?". Vidnet bekræftede, at B havde været nede at spørge til stillingen og godt kunne tænke sig denne, da han tog sig meget af de nye i en oplæringsituation. Vidnet erindrede ikke om B havde spurgt om vidnets mening. Det var vidnets indtryk, at B var god til at tage sig af de nye og lære dem op. I havde noget, som han og Q gerne ville tale med vidnet om. De mødtes næste morgen. I fortalte, at A under en bytur var brudt sammen og havde fortalt om forholdet til B Der var foregået ting fra B side, som man næsten ikke kunne tro på. Han skulle være kommet med alvorlige trusler, som f.eks. at A skulle: "Kigge sig over skulderen", når hun kørte hjem". Det fandt vidnet var voldsomt. Vidnet opfattede det som en trussel om, at B ville følge efter hende. Han mindes ikke at have hørt en specifik dødstrussel, eller at det kunne opfattes sådan.

Vidnet kan ikke helt huske rækkefølgen. Kort efter kom A og fortalte, at hun var logget af, hun havde en fornemmelse af, at det var på grund af B og hun fortalte om baggrunden for sin mistanke, herunder at hun havde set en bil, der lignede eller var B som kørte forbi hjemme hos hende selv. A havde noteret, hvornår hun blev logget ude og sammenholdt med vagtplanerne. Ud fra disse oplysninger kunne det kun være P eller B A var yderst rystet. Vidnet var næsten sikker på, at hun græd, der var ingen tvivl om situationens alvor. Vidnet har altid opfattet A som frisk og med gå på mod over for de indsatte. Det var åbenlyst for vidnet, at der alene kunne være tale om B Vidnet kontaktede IT afdelingen for at høre, om man med 100 % garanti kunne se, hvem der havde forsøgt at logge ind på A s computer.

Vidnet talte med B Det foregik på vidnets kontor, hvor han blev foreholdt oplysningerne om log låsningen. Vidnet erindrede ikke, om han konfronterede B med truslerne. B fik ikke at vide, at man kunne logge ind fra andre tjenestesteder. Vidnet kan ikke afvise, at B har bedt vidnet undersøge, om log låsningen kunne spores i IT systemet. Vidnet har sagt til ham, at han troede, det var ham, der havde gjort det, hvilket B afviste. Vidnet tilkendegav, at så længe han havde noget at skulle have sagt, skulle B ikke forvente at få en lederstilling på fng1

Vidnet lavede intet notat til personalesagen, fordi han ikke havde bevis mod B benægtelse. Vidnet gjorde ikke yderligere for at

oplyse sagen. Der var heller ikke bevis i forhold til truslerne. B
 tillidsrepræsentant, K blev ikke inddraget.
 Formanden for lokalafdelingen har ved andre lejligheder kontaktet vidnet
 men ikke i denne sag. I dag ville han have lavet en afdækkende samtale og
 lagt notatet på personalesagen. Hvis situationen skulle opstå i morgen, ville
 vidnet sende hele sagen til personalechefen. Vidnet tog måske en beslutning,
 han ikke havde grundlag for.

Foreholdt at A skulle have citeret B
 for at have sagt: "Hvis du så meget som pipper....", havde vidnet
 ingen erindring herom.

Vidnet har på et tidspunkt sagt til A, at B
 ikke ville blive leder på fng1. Vidnet kan
 ikke huske, om han har rådet hende til at foretage politianmeldelse, eller om
 han selv foretog sig noget. Vidnet talte meget med A
 Forespurgt om ledelsen havde set en stjerne i B for
 hvem der ikke skulle lægges hindringer for en karriere, forklarede vidnet, at
 før denne historie havde han selv et helt andet billede af B
 vidnet ændrede fuldstændig holdning til ham.

Vidnet erindrede ikke, om B havde søgt lederstillinger
 på fng1 men han blev placeret på
 vagtmesterkontoret. Når en af de 3 vagtmestre var fraværende, blev de
 afløst. Hvis der var problemer, skulle man kontakte vagtmesteren.

Vidnet fik underretning om en episode i porten, hvor B
 havde opsøgt A Hun var oprørt. Vidnet
 erindrede ikke, om han havde handlet på det. A
 rettede henvendelse til vidnet, kort efter episoden, fordi B
 beklædte stillingen. Vidnet forklarede, at B
 ikke var udnævnt og ikke havde generelt ledelsesansvar. B
 blev vist fjernet i en periode, vidnet kan ikke sige af hvilken grund.

Vidnet orienterede ledelsen ved fængselsinspektør Æ Han erindrede
 ikke at have orienteret efterfølgeren fængselsinspektør F

Foreholdt bilag 11, E brev til personalekontoret af 17.
 april 2009, forklarede vidnet, at han blev anmodet om at lave en skriftlig
 redegørelse til E hvilket han gjorde. E
 tilkendegav, at Kriminalforsorgen ikke havde været forpligtet til at indgive
 politianmeldelse. Foreholdt bemærkningen om, at det havde været rigtigst at
 anmelde forholdet, forklarede vidnet, at det måtte A
 selv gøre.

Arbejdsmiljøet er i særdeleshed vigtigt, man skal kunne stole på hinanden i
 situationer, hvor man skal stå sammen om magtanvendelse. A
 og B arbejdede side om side. Nærværende

sag grænser vel op til det sikkerhedsmæssige. Sagen opstod ret hurtigt efter vidnets tiltrædelse. Overordnet har han set på affæren, som privat. Det kan diskuteres, hvilke konsekvenser det skal have for sikkerheden i fængslet. Hvis A har ret i sin opfattelse af, at der var fremsat trusler og udøvet chikane, var det skidt for samarbejdet/arbejds miljøet.

Forespurgt om hvorvidt vidnet drøftede sagen med B afdelingsleder, D forklarede vidnet, at han orienterede ham om sin holdning, D var ikke enig med vidnet men støttede B

Vidnet havde ikke forestillet sig, at A ville blive psykisk syg. Når vidnet i øvrigt talte med hende, var hun den friske pige. Vidnet syntes ikke, at han kunne gøre mere for hende, måske gjorde han for meget.

Vidnet I har forklaret, at han har været fængselsbetjent i 30 år mere eller mindre på fng1

Frem til 2003 var A en rigtig god og venlig kollega, hverken angstfyldt, uharmonisk eller depressiv. I sommeren 2003 talte de sammen, efter at hun havde været sygemeldt. A inviterede på en kop kaffe. Hun lignede noget, man skulle tro var løgn. Hun havde købt en lampe og havde kæmpet i flere uger for at samle den. Hun lå i sofaen og lignede slet ikke sig selv. Hun sagde ikke, hvad det var galt, bare at hun havde det skidt.

I 2004 anså han fortsat A for at være en god kollega og ven. Den 30. september 2004 hørte han første gang om problemet med B Vidnet var på hygetur med A og Q De endte hos Q hvor A brød sammen. De sad oppe til kl. 04:30. A fortalte, at hun havde haft et forhold til B der var gået rigtig galt. Det havde udviklet sig til trusler, hun var angst for ham. A sagde ikke noget konkret. Vidnet erindrede ikke beskrivelsen af en episode, men det må have været voldsomt. Vidnet troede på A Hun nævnte ikke noget om episoder med indsatte. Vidnet tænkte over det. Nogle brikker faldt på plads.

Vidnet ringede til C hjemme fra Q og de havde en samtale på 1 time. Vidnet følte både som kollega og ven, at han måtte handle. Vidnet følte ikke, at A var i fare, men han kunne ikke bare sidde med hænderne i skødet. Vidnet opfordrede hende ikke til at gå til ledelsen og fortalte hende heller ikke, at han ville gå til ledelsen. Han tænkte ikke på det som at sladre, vidnet havde selv brug for at læse af. C sagde ikke, hvad han ville gøre. Det faldt slet ikke vidnet ind at tale med B Vidnet kendte B som kollega. B kunne det hele og var lidt af en

verdensmand. Han var ikke en type for A og vidnet
 tænkte åh nej. Fra fester vidste vidnet, at B var en god
 gammeldags skørtejæger. B og vidnet er to meget
 forskellige typer. Han er ikke en, vidnet ville blive ven med.

Vidnet fortsatte med at tale med A Senere fortalte
 hun, at hun blev logget ude og viste vidnet vagtplanerne. Vidnet besluttede i
 oktober/november at gå ned på kontoret til C og fortalte det til
 hende. Det blev hun glad for.

Vidnet sagde til C "Det er for meget, man må gøre noget ved
 det". C forklarede en masse. Vidnet sagde, man kan vel finde ud
 af, hvem der har gjort det. C svarede: "Det kan man også, men
 det vil kræve en meget stor undersøgelse, som jeg ikke vil sætte i værk."
 Vidnet kan huske det, fordi han selv gik og undrede sig over, hvor svært det
 kunne være. Det blev bare for meget, når det blev arbejdsmæssigt. Vidnet
 savnede på et tidspunkt en tilbagemelding fra ledelsen, fordi det var ham,
 der havde åbnet for posen. Han hørte intet. På et tidspunkt mødte vidnet på
 arbejde og kunne se, at B var placeret som VK 1.
 Vidnet gik direkte til C og sagde, jeg synes ikke, det er i orden, at
 en mand der står under sådanne anklager kan være chef for blandt andre
 A C gav udtryk for, at VK 1 stillingen
 skulle besættes, og det kunne B gøre ligeså godt som
 alle andre. Nogle gange blev stillingen besat efter anciennitet og
 forudsætninger. Vidnet har siddet der et par gange. C kunne godt
 se, at det ikke var så smart og forsikrede vidnet om, at det ikke var noget
 vedvarende. C afsluttede med at sige: "Så længe jeg har noget at
 skulle have sagt på fng1 bliver B aldrig
 noget". C sagde videre: "Jeg er 99,9 % sikker på, at det var B
 der låste loggen, men mangler den sidste 0,1 % for at
 kunne bevise det. Vidnet havde svært ved at acceptere, at B
 sad i stillingen som VK 1 den dag. Vidnets oplevelse af ledelsens
 håndtering af sagen er, at der ikke skete noget. Ved den sidste samtale med
 C var det vidnets oplevelse, at der blev talt udenom. Vidnet talte
 ikke med B leder, D

Vidnet K har forklaret, at han den 1. oktober 1986 blev
 ansat som fængselsbetjent på fng1 Han har været
 tillidsrepræsentant gennem ca. 20 år. Vidnet har arbejdet i afdeling 5-6
 sammen med B Han var tillidsrepræsentant for både
 B og A

I det store og hele har det været nemt, men arbejdsmiljøet har ikke været
 godt de sidste 4-5 år. Ledelsen bruger ikke vidnet, som bliver orienteret,
 hvis der har været en samtale med en ansat, eller der har været nogle interne
 skærmydsler. Der har været mange samtaler. Samarbejdet er ultra vigtigt i et
 fængsel, man skal kunne stole på hinanden og have tillid til hinanden. Det
 dårlige arbejdsklima accelererede fra 2005, da man fik ny ledelse. Ledelsen

kørte et arbejdsmiljøprojekt. Man brugte et konsulentfirma "Ankerhus", efter at Arbejdstilsynet i 2005/2006 havde givet påbud herom. Arbejdstilsynet havde været på arbejdspladsen og ved selvsyn konstateret, at arbejdspladsen ikke fungerede. Interviews viste, at folk ikke var glade.

Vidnet har haft samtaler med C Vidnet blev kontaktet af C i anledning af sagen omkring efteråret 2004, efter at C havde haft en tjenstlig samtale med B fordi der var forsøgt adskillige forkerte log in på A computer. B havde benægtet. C havde ikke det endelige bevis, men ville så længe, han var på fng1 forhindre B i at gøre karriere. Vidnet opfattede samtalen som kritisk og dermed som en tjenstlig samtale. Vidnet ved ikke, om der blev udarbejdet et notat eller givet en tjenstlig advarsel. Vidnet tog orienteringen til efterretning og forventede, at der ville komme en henvendelse fra et af hans medlemmer, det skete ikke, hvilket undrede han. Enhver anden der blev udsat for sådanne beskyldninger, ville henvende sig til deres organisation. C brugte ikke ordet trusler, men sagde, at de havde haft øje på forholdet mellem A og B

trak en ansøgning tilbage i samme moment, som han havde haft samtalen med C det har han selv fortalt til vidnet.

Vidnet synes ikke, at ledelsen handlede korrekt, når B ikke skulle have en lederstilling, fik han alligevel vagter som VK 1. Det har vidnet flere gange opponeret imod, vidnet tilkendegav overfor C at det undrede ham, at B kunne indtage en ledelsesposition. Hvis A havde fortalt C om trusler, skulle der være rejst en tjenstlig sag. Havde vidnet vidst det på det tidspunkt, ville vidnet have rejst sagen overfor den øverste ledelse.

B var dengang på sit højeste med sit bodybuilding og deltog i mange konkurrencer. Han var i forhold til sin højde stor. Det ligger jo helt klart, at B tog anabolske steroider, ellers kan man ikke se sådan ud, det lagde han heller ikke skjul på. Det er ikke lovligt at bruge anabolske steroider, når man er ansat i et fængsel, det fremgår af et cirkulære, at det ikke er foreneligt med tjenesten. Ledelsen kunne ikke være blind, B havde svært ved at styre sit temperament den sidste måned op til et stævne, derfor fik han tjenestefri.

Vidnet D har forklaret, at han den 1. februar 1980 blev ansat som fængselsbetjent i fng1 Udover en udstationering på 3 måneder i direktoratet har han gjort tjeneste i fng1 frem til oktober 2008, hvor han blev overvagtimester i fng7. Vidnet blev vagtmester i 1986. Da man i 1996 overgik til en anden struktur, blev han fængselsfunktionær. Han blev overvagtimester i 2001 med ansvar for tjenestelisten. I 2002/2003 blev han udnævnt til VK 1.

Han var afdelingsleder på afdeling⁵⁻⁶ fra januar 2005 - oktober 2008. Der var 17 ansatte på 5-6

B var en dygtig og engageret medarbejder, der løste alle opgaver. Vidnets forgænger T indstillede ham til førlederuddannelsen, der bestod af 3 moduler over 6-9 måneder. Vidnet var med til at vurdere B Primo 2007 blev B udstationeret til fng5 Han var blevet opfordret til at søge. Vidnet skulle lave en endelig konkluderende bedømmelse, baseret på 3-5 underbedømmelser fra dem, der havde samarbejdet med ham. Vidnet havde møde med alle dem, der havde bidraget til bedømmelsen. Afdelingslederen ved, hvem der har forrettet tjeneste med hvem, vidnet kan ikke sige, hvem der medvirkede. Hvis der havde været et tjenstligt forhør, ville der ligge et referat i personalemappen. Vidnet kigger personligt i personalemappen forud for en bedømmelse. Der var intet negativt. Det er en af de pæneste bedømmelser, vidnet har været med til at lave. Til dato har vidnet alene lavet bedømmelser med et enigt bedømmelsesudvalg.

Vidnet kan godt huske A Hun kan være kommet på vidnets afdeling, men han kan ikke huske hende i en arbejdsmæssig sammenhæng.

Vidnet havde ingen anelse om en affære mellem A og B I 2004 var vidnet ikke afdelingsleder og han sad ikke sammen med C Han har senere, da de i august 2005 fik kontor ved siden af hinanden fået en uformel underretning fra C om, at A ikke kunne logge på, at I havde undersøgt det og at det skulle være B ansvar. Der blev ikke sagt noget om trusler. C havde kaldt B ned til en samtale. C ville ikke have, at B skulle sidde på vagtmesterkontoret. Vidnet handlede ikke, da det var C kompetence og der i øvrigt ikke var en formel sag. Hvis der skulle ske noget, skulle det være viceinspektøren eller inspektøren, der greb ind. Vidnet hørte intet fra tillidsrepræsentanten. Tillidsrepræsentanten inddrages også ved bedømmelser, og ved tilrettelæggelsen af tjenesten og i øvrigt f.eks. i spørgsmål om arbejdsmiljø, sygesager og ansættelsesretlige tvister. Vidnet har ikke drøftet B karrieremuligheder med C eller spurgt om hans mening. Vidnet fandt, at C havde håndteret sagen på en uhensigtsmæssig måde. Der er truffet en beslutning uden angivelse af et skriftligt grundlag. Der var en sag, men ikke noget at forholde sig til. I den ideelle verden, skulle man have indledt en tjenstlig undersøgelse og det var C vurdering. Til en tjenstlig samtale skal man tilbydes en bisidder, typisk tillidsmanden. C burde også have talt med B afdelingsleder.

Senere har han hørt, at det drejede sig om trusler, hvilket han har svært ved at forestille sig. Det var også politiets opgaver. Vidnet har aldrig oplevet, at der var nogle, som ikke ønskede at være på vagt med B

Vidnet har i forbindelse med, at vidnet og B var ude for at se på nye døre, talt med ham om EDB nummeret. B benægtede det og vidnet tror ham. Det kunne være en person i fng8

Vidnet deltog i julefrokosten i 2005. Vidnet erindrede ikke, hvem han sad sammen med. Vidnet har været til 20 – 25 julefrokoster, det er helt sædvanligt at være beruset til en julefrokost. Han kan ikke huske, om han var så beruset, at han ikke var klar over, hvad han gjorde. Han havde ingen erindring om nogen ordveksling med A. Vidnet er helt sikker på, at han aldrig har talt med A om B. Foreholdt A s forklaring om, at vidnet skulle have puffet hende i siden og sagt: ”Det der med B det tror jeg ikke på”, har vidnet ingen erindring herom. Vidnet mente ikke, at der på noget tidspunkt har været en uoverensstemmelse mellem A og ham. Vidnet hilser altid på folk, når han møder dem, det har han også gjort på A i dag.

Forespurgt om kommandovejen og proceduren, hvis der var et samarbejdsproblem i vidnets afdeling, forklarede han, at afdelingslederen bør inddrages. En afdelingsleder har et ansvar overfor sine ansatte, Hvis afdelingslederen ikke kan løse problemet selv, skal man gå til fængselsinspektøren, F I slutningen af 2004, før vidnet blev afdelingsleder, var Æ fængselsinspektør.

I 2004 – 2005 var arbejdsmiljøet udmærket. På en skala fra 1-10 var det 5-6. Der var plads til forbedring. Vidnet kan godt huske, at Arbejdsskadestyrelsen gav et påbud, men ikke hvorfor. Foreholdt at påbuddet angik dårligt arbejdsmiljø, forklarede vidnet, at det ville han typisk blive informeret om. Vidnet kan huske, at ”Ankerhus” blev involveret for at finde løsninger til et bedre arbejdsmiljø, der fylder en hel del. Alle personaler (ledelse og medarbejdere samt medarbejdere imellem) skal fungere indbyrdes, der skal være tillid. Arbejdet er psykisk belastende, man får ikke undervisning i stresshåndtering, eller håndtering af ”post traumatisk stress disorder”. Fra centralt hold uddanner man ledere og giver dem de værktøjer, der er fornødne. Man kommer på kurser og seminarer. Vidnet har været på kursus i konflikthåndtering. Vidnet har kunnet bestride sine opgaver, på grund af sine personlige kompetencer, men det rakte ikke. Vidnet måtte forlade fng1 da han ikke var dygtig nok.

Parternes synspunkter.

Sagsøgeren Dansk Fængselsforbund som mandatar for A har i påstandsdokument af 24. januar 2011 overordnet anført, at

Kriminalforsorgens manglende indgriben og støtte samt passive adfærd konkret har været årsag eller medvirkende årsag til, at A ikke længere har erhvervsevne, og at denne adfærd har været retsstridig i forhold til hende, hvorfor der er grundlag for godtgørelse efter erstatningslovens § 26.

Sagsøgeren har nærmere anført følgende:

- at B har truet A på livet og udøvet grov chikane mod hende,
- at afdelingsleder D uden forudgående undersøgelse under en julefrokost tog B parti og efterfølgende undlod at hilse på A hvilken adfærd isoleret set er utilbørlig.
- at det fremgår af DL 3-19-2, at sagsøgte som arbejdsgiver har en særlig forpligtelse til at undersøge B påståede skadeforvoldende overgreb mod A
- at at sagsøgte i særdeleshed på grund af det fysiske og psykiske hårde arbejdsmiljø var bekendt med og pligtig at håndtere posttraumatiske belastningsreaktioner overfor ansatte fængselsfunktionærer og havde fuldt kendskab til A forudgående jobmæssige belastninger i et meget fysisk og psykisk arbejdsmiljø.
- at sagsøgte burde have grebet ind og foretaget undersøgelser, uanset hvilke konklusioner ledelsen selv måtte have draget om forløbet og om den beskrevne adfærd kunne bevises.
- at ledelsen, da den blev gjort bekendt B påståede overgreb, undlod at gribe ind, og direkte eller indirekte støttede B hvilket i sig selv udgjorde et alvorligt omsorgssvigt overfor A uagtet ledelsen vidste eller burde vide, at passivitet ville være helbredstruende for hende,
- at den omstændighed, at ledelsen ikke tog initiativ til at bringe A ud af den angstfulde tilværelse på arbejdspladsen, i sig selv udgør en overtrædelse af arbejdsmiljølovens § 42, stk. 1.
- at det fremgår af erstatningsansvarslovens § 26, at ”den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede en godtgørelse for tort”,

- at sagsøgtets omsorgssvigt udgør en retsstridig krænkelse, som medfører at Kriminalforsorgen skal betale erstatning for tort,
- at der helt eller delvist er årsagssammenhæng mellem sagsøgtets manglende indgriben overfor B påståede mange overgreb og A manglende erhvervsevne i dag.
- at det i det konkrete tilfælde bestrides, at det i relation til godtgørelsesspørgsmålet er en betingelse, at A kan bevise, at en retsstridig krænkelse i sig selv – og som eneste årsag – har udløst hendes erhvervsudygtighed, men
- at det lægelige materiale beviser, at den manglende indgriben har været årsag – eller delvis årsag til, at A nu definitivt er uden erhvervsevne,
- at der som følge af sagsøgtets adfærd bør tilkendes A en godtgørelse, som bør afspejle, at hun som følge af Kriminalforsorgens omsorgssvigt er afskåret fra tilknytningen til arbejdsmarkedet resten af sit liv,
- at der ikke foreligger forældelse, da de påståede trusler mod A blev fremsat i januar 2004, hvorfor forældelsen først udløb 9 måneder efter, at også Kammeradvokaten under den afdækkende samtale den 16. april 2008 var blevet orienteret om truslerne. Der er identifikation mellem Kammeradvokaten og Kriminalforsorgen,
- at Kriminalforsorgen ikke kunne være i tvivl om, at forholdet ikke var forældet og at de konkrete oplysninger var tilstrækkelige til at begrunde en politianmeldelse eller i hvert fald en undersøgelse,
- at en tidligere ”affære” ikke under nogen omstændigheder kan fritage en arbejdsgiver for en handlepligt.
- at god forvaltningsskik måtte betinge, at A særdeles alvorlige og velbegrundede klage over ledelsens passive adfærd, måtte betinge en undersøgelse og en orientering om resultatet heraf. Kriminalforsorgens undladelse heraf førte i sig selv til, at A erhvervsevne blev helt elimineret.

Sagsøgeren har derudover anført, at A var en rask og loyal kollega med høj selvtillid indtil 2003. Hun har været ude for 27

voldsepisoder, det er et arbejdsvilkår også for kollegerne. Det fremgår af hendes sygejournaler, at hun var magtesløs, fordi der intet skete.

Ledelsen har under sagen bakket A op. Hvis man havde håndteret sagen korrekt og taget en tjenstlig samtale med B støttet A i at indgive anmeldelse til politiet og i givet fald afskediget B så havde der ikke været nogen sag.

I og tillidsmanden K har forklaret, at de fandt det dybt upassende, at B fungerede som VK 1 i umiddelbar nærhed af A C har forklaret, at B ikke havde permanent ledelsesansvar, men de udnævnte VK 1 ansatte skulle afløses og det kunne han gøre så vel som andre. Ledelsen kunne have valgt at besætte posten med en anden eller alternativt sende A der grundet sit ben ikke kunne gøre tjeneste andre steder, hjem.

Retten skal lægge vægt på A meget troværdige forklaring. B trænede til DM i bodybuilding, han kom tordnende ind, råbte og skreg. A havde god grund til at føle sig truet. Situationen i porten var ligeledes truende, selv om der ikke blev sat ord på. B forklarede, at det kørte efter bogen, indtil de havde et sammenstød, hvorefter hun blev anderledes. Det hænger ikke sammen med, at han først hørte om dødstruslen i 2007. A har forklaret, at B tog anabolske steroider, hvilket er understøttet af tillidsmanden K der har forklaret, at ledelsen gav B tjenestefri 1 måned op til en konkurrence, fordi han blev hidsig. Dette er ikke imødegået af Kriminalforsorgen og skal derfor lægges til grund.

A s liv er totalt ødelagt. Hun har fået tilkendt tjenestemandstilskadepension, det sker kun, når der er et solidt grundlag, men arbejdsskadesagen er ikke en forudsætning for nærværende sag.

C har forklaret, at han var sikker på, at B havde forøvet IT chikanen. Det orienterede han senere tillidsmanden om.

Ved julefrokosten i 2005 var D fuld og A ædru. A var tjenestemand. En godtgørelse på 250.000 kr. svarer til 6 måneders løn, i lighed med funktionærloven.

Ledelsen har fejlet hele vejen igennem. Det var en fejl at undlade at spørge ind til, hvorfor A ønskede at blive udstationeret. Man reagerede ikke overfor anmeldelsen om IT chikane og har påstået, at man

ikke kunne spore den ansvarlige. Der var allerede pr. 4. marts 2004 et tilgængeligt "KEYLOGGER" overvågningssystem på nettet. B

burde have været indkaldt til en tjenstlig samtale med inddragelse af tillidsrepræsentanten og en skriftlig afgørelse. Det var en fejl, at forholdet ikke blev anmeldt til politiet af Kriminalforsorgen. Det var en fejl, at lade B løbe rundt med steroider i kroppen og give ham fri til at tage nogle flere. D var ikke forberedt på at svare på spørgsmål om arbejdsmiljø, som er sagens kerne. Arbejdsgiveren har ledelsesretten og en særlig forpligtelse til at indrette arbejdsstedet. Arbejdsgiveren har ikke gjort, hvad der var muligt og hvad der med rimelighed kunne forlanges.

Kravet er ikke fortabt ved passivitet. Presset begyndte i 2003, dødstruslen blev fremsat i 2004. Sammenstødet i porten fandt sted i 2005 og A måtte selv rette henvendelse til Kammeradvokaten.

Vedrørende sagens omkostninger er det gjort gældende, at de skal fastsættes ud over de vejledende takster.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i påstandsdokument af 24. januar 2011 anført følgende:

at der skal ske frifindelse, allerede fordi der foreligger retsfortabende passivitet, idet hændelsesforløbet ligger flere år tilbage i tid uden, at A har rejst noget, der minder om et erstatningsretligt krav overfor fng1 Direktoratet for Kriminalforsorgen,

at A har end ikke indgivet politianmeldelse mod B hvilket strafferetlige forhold nu er forældet,

at ledelsen på fng1 har handlet effektivt og korrekt i forhold til at forsøge at løse de for A opståede konkrete problemer med B Ledelsen har udvist en stor grad af omsorg for A og har helt åbenbart ikke på noget tidspunkt undladt at reagere på hendes henvendelser.

at ledelsen på fng1 skal alene bedømmes på grundlag af de faktiske forhold, som ledelsen rent faktisk fik kendskab til. A har først fortalt Direktoratet for Kriminalforsorgen og fængselsinspektør E om de påståede dødstrusler efter, at hun havde forladt anstalten.

at eventuelle udtalelser fremsat under en julefrokost fra tidligere afdelingsleder D som ikke var A

umiddelbare leder, kan ikke udstrækkes til en fælles ledelsesmæssig beslutning om at ignorere hendes henvendelser.

at fng1 har ikke handlet retsstridigt, men har tværtimod anmodet B om at trække sin ansøgning om en lederstilling tilbage, ligesom han ikke siden fik en lederstilling på fng1

at B har alene varetaget en lederfunktion på linje med andre fængselsbetjente, men har ikke haft en lederstilling. A's misforståelse af situationen er uden betydning for sagens vurdering.

at Såfremt retten finder, at fng1 adfærd måtte være medvirkende årsag til at A ikke længere kan fungere på arbejdsmarkedet, fører dette ikke til, at der er sket en retsstridig krænkelse af hendes person., jf. UfR.2004.720 H.

at Niveauet for en eventuel godtgørelse angivet som 250.000 kr. er meget langt fra retspraksis.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har derudover anført, at sagsøgeren har bevisbyrden for, at der foreligger en retsstridig krænkelse.

Det er ubestridt, at A har det enormt dårligt, og at hendes tilstand er anerkendt som en psykisk lidelse som følge af arbejdsskade.

Det er ligeledes ubestridt, at der var en dårlig tone. F medgav, at der var en grov/hård tone, men det er ikke ensbetydende med, at den talende er voldspsykopat.

Det anførte om brugen af steroider kunne have været undersøgt og bygger alene på indicier.

Det er afgørende for nærværende sag, at arbejdsskadestyrelsen har lagt til grund, at A tilstand er betinget af de 27 voldelige forhold med indsatte. Hvis man ville anfægte denne årsagssammenhæng, skulle man være gået til Retslægerådet. Man skal forholde sig til tiden fra januar 2004. Der foreligger ikke noget om, at A var syg fra januar til efteråret i 2004.

C fik i efteråret 2004 oplysninger fra I om trusler. Karakteren af truslerne er uklar, han opfattede dem ikke som dødstrusler. Når han lagde det sammen med "log in" problemet, lovede han A der græd og var rystet, at handle. Han anerkendte dermed, at hun var utilfreds og var ved at bryde sammen. Det er alene I

og tillidsrepræsentanten, der har kritiseret, at B sad i vagtmesterkontoret. A var tilfreds, da hun hørte, at B ikke ville blive leder. Han burde have nedfældet sin ledelsesmæssige disposition, men det er ikke ensbetydende med, at han har handlet culpøst.

Det er ikke muligt at komme til bunds i IT chikanen. En kontorchef i direktoratet, G har forklaret, at Kriminalforsorgen ikke havde mulighed herfor. Det er muligt, at der i 2004 fandtes et program "KEYLOGGER", men Kriminalforsorgen var ikke bekendt hermed.

A har forklaret om port episoden, at B simpelthen blev forhindret i at fremsætte trusler, fordi der var en kollega til stede. Det er rent gætværk. Tværtimod sendte han en neutral e-mail til hende i forhåbning om et godt samarbejde. C modtog ikke underretning herom. Når noget udspringer af privatsfæren, må man sige fra, hvis man ønsker at inddrage ledelsen.

D var ikke afdelingsleder i 2004 og er uden betydning for sagen.

Anstaltens ledelse har fulgt Arbejds miljølovens regler og har på baggrund af den tilgængelige information ikke handlet groft culpøst. Der er intet objektivt ansvar, jf. DL 2-19-3. Selvom ansvaret for DL 3-19-2 inkorporeres i erstatningsansvarslovens § 26, gælder der ikke et ansvar for abnorme, herunder strafbare handlinger som påstået. Efter arbejds miljølovens § 83, er der alene objektivt ansvar i relation til straf.

Det centrale hændelsesforløb fandt sted i 2004-2005. Når der ikke skete noget, før kravet blev rejst i april 2009, har Kriminalforsorgen været berettiget til at indrette sig på, at der ikke ville komme noget krav. Det har i den forbindelse betydning, at menneskets hukommelse "fader" ud, som tiden går. Sagen har klart optaget A mere end vidnerne.

Vedrørende sagens omkostninger er det gjort gældende, at sagens forberedelse har været usædvanlig omfangsrig og at sagen har været hovedforhandlet over 2 fulde dage.

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Retten's begrundelse og afgørelse.

A har bevisbyrden for at hun har krav på godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, som følge af et retsstridigt overgreb, herunder hvad der måtte være sket mellem hende og B orienteringen til ledelsen herom samt at ledelsens

håndtering af deres eventuelle uoverensstemmelser har været årsag eller medvirkende årsag til, at hun ikke længere har erhvervsevne.

A var ansat som tjenestemand og er nu pensionist grundet en psykisk lidelse.

B og A havde en affære i perioden årsskiftet 2001/2002 til august 2003. Retten finder det godtgjort, at der som meget troværdigt og detaljeret forklaret af A var en episode med en dødstrusel den 16. januar 2004. C har forklaret, at B kunne sætte sig i respekt hos de indsatte. B har forklaret, at han følte sig presset af risikoen for at hans kæreste skulle få viden om affæren, hvilket gjorde ham vred. Han har råbt og talt grimt. Han har ikke afvist, at have udtalt: "Hvis du så meget som pipper et ord til nogen, rydder jeg dig af vejen". Han har dog bemærket, at det er mærkeligt, at han først har hørt om det flere år senere. Han har afvist, at have givet udtryk for, at han kunne få andre til at gøre det. Retten har lagt vægt på, at B har forklaret, at A ændrede adfærd efter et af deres sammenstød. Han har endvidere forklaret, at han var bodybuilder på højt plan og kunne have vanskeligt ved at styre sit temperament, hvilket er blevet bekræftet af vidnerne I og tillidsmanden K der i overensstemmelse med A har forklaret, at B i denne periode tog anabolske steroider. H K har endvidere forklaret, at ledelsen gav B tjenestefri 1 måned op til stævne, fordi han ikke kunne styre sig. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at F har forklaret, at hun, som var fængselsinspektør i perioden 1. april 2005 – 1. november 2007 ikke har haft en konkret mistanke mod B

Ledelsen ved C blev i efteråret 2004 kontaktet af I der oplyste ham om, at A følte sig forfulgt af B omkring hendes eget hjem, efter at de havde haft og afsluttet en affære. Den 1. november 2004 rettede A selv henvendelse til C Hun har forklaret, at hun ordret gengav truslerne og fortalte, at hun mente, at B havde forårsaget systemlås, når hun skulle logge på. C har bekræftet henvendelserne, men havde ingen erindring om, at A skulle have nævnt trusler. Det fremgår ikke af hans forklaring, at han har spurgt ind til den hændelse, som I havde fortalt om. C tilkendegav, at B ikke skulle avancere på fng1 og kontaktede IT-kontoret. Konklusionen var, at man ikke kunne spore den, der havde forårsaget låsning. A har forklaret, at hun ikke blev opfordret til at melde forholdet til politiet. C erindrede ikke, om han havde opfordret hende hertil. Senere, da B havde været til samtale hos C passerede han A. Hun har forklaret, at han afviste at

have noget med systemlåsningsen at gøre og afsluttede med ordene: "Hvad fanden er problemet, det er sgu da stoppet nu". B har bekræftet, at han efterfølgende konfronterede hende i butikken. Retten bemærker, at B ikke er foreholdt A forklaring. Det er nærliggende at antage, at den der har forårsaget systemlåsningsen, er den nærmeste til at vide, at det er stoppet.

A har forklaret, hvordan B ikke ville give slip på hende og forsøgte at følge med i hendes liv ved blandt andet at udsørge Q. Det var grunden til, at hun kontaktede ham i uge 8 2005 og bad ham ophøre hermed. Han reagerede prompte ved at komme ud til hende i porten. B har forklaret, at han flere gange mødte A, hvor hun var alene på et kontor. Han havde ingen erindring om dette møde, hvor der tillige var en 3. kollega til stede.

Endelig har A forklaret, at B ved julefrokosten i 2005 forsøgte at forklare, at han var uskyldig. Da hun afviste ham, sagde han: "Du er et let offer for manipulation".

Retten finder, at hændelserne, hvoraf de sidste 2 umiddelbart ikke i sig selv forekommer voldsomme, skal ses i sammenhæng, hvorefter B utvivlsomt har haft og har forsøgt at opretholde en stor magt over A ved at optræde truende. .

Hertil kommer at B efter C tilkendegivelse om, at han ikke ville komme til at gøre karriere på fng1 trak en ansøgning til en stilling som souschef. Dette underbygges tillige af forklaringen fra K B fungerede løbende som VK 1 og gjorde efterfølgende karriere indenfor Kriminalforsorgen, men i en anden anstalt. Det er behæftet med usikkerhed, om B kunne have gjort karriere, hvis der i nærværende sag havde været gennemført tjenstligt forhør med et deraf følgende notat i personalemappen.

Retten finder, at ledelsen ved C fra den 1. november 2004 har haft tilstrækkelig information til at have anledning til at undersøge situationen nærmere. Retten finder det godtgjort, at ledelsens uhensigtsmæssige håndtering af sagen har udgjort et retsstridigt overgreb overfor A. Alle er enige om, at der burde have været indledt tjenstligt forhør af B. Retten finder endvidere, at ledelsen, ved C burde have spurgt mere ind til forfølgelsen, som oplyst af I og støttet A der tydeligvis var for afmægtig til selv at anmelde truslerne til politiet. Den manglende formelle håndtering af oplysningerne, samt den omstændighed at B havde mange vagter, hvor han fungerede som VK 1 og ikke bare var overordnet for A men også placeret

fysisk i hendes nærhed, blev afgørende for, at hun ikke igen henvendte sig til ledelsen om problemet, før hun havde forladt arbejdspladsen endeligt.

Det følger af forholdets natur, hvor affæren fra begyndelsen har skullet holdes hemmelig, og A siden har fået en stor angst for B at der måtte gå længere tid, før kravet blev rejst. A vendte ikke tilbage efter barsel, men burde være blevet medinddraget i advokatundersøgelsen længe før, hun i foråret 2008 selv henvendte sig. Hun fik ingen tilbagemelding, efter at have afgivet forklaring og måtte derfor på ny selv rette henvendelse til E

Det må lægges til grund, at hverken C eller Kammeradvokaten har opfordret hende til at melde truslerne til politiet. Under disse omstændigheder finder retten ikke, at der er udvist rettighedsfortabende passivitet.

Henset til kriminalforsorgens særligt fysisk og psykiske belastende arbejdsmiljø, er der et særligt ansvar for at drage omsorg for de ansatte.

Arbejdsskadestyrelsen har truffet afgørelse om, at A har mistet 70 % af sin erhvervsevne. Da arbejdsskadestyrelsen har lagt til grund for sin afgørelse, at årsagen alene skyldes de 27 voldelige episoder, som hun har haft med indsatte og der ikke er fremkommet yderligere om hendes personlige forhold, finder retten ikke, at A har løftet bevisbyrden for, at der er den fornødne årsagssammenhæng mellem det retsstridige overgreb og hendes arbejdsskade, der er derfor ikke grundlag for at pålægge godtgørelse for tort.

Herefter frifindes Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt et passende beløb til dækning af udgift til advokatbistand med 100.000 kr. Retten har ved fastsættelsen af passende udgift til advokatbistand taget udgangspunkt i sagens karakter og bilagsmæssige omfang, samt at hovedforhandlingen har varet 2 dage.

Thi kendes for ret:

Direktoratet for Kriminalforsorgen frifindes.

Dansk Fængselsforbund skal inden 14 dage betale sagens omkostninger til Direktoratet for Kriminalforsorgen med 100.000 kr.

Anne-Marie Boysen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 7. marts 2011.

Belinda Klöver, kontorfuldmægtig